

Ιερά Μητρόπολη

Αγία Γραφή

Ιστορία της Εκκλησίας της Κρήτης

Κήρυγμα Εβδομάδος

Πατερικά Κείμενα

Προσευχές

Σταχυολογήματα

Πνευματικοί Λόγοι

🕒

ημερολόγιο

🗑

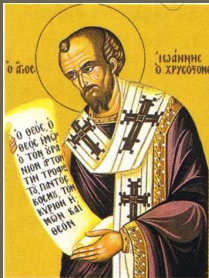
επικοινωνία

🌐

ορθόδοξοι ιστότοποι

Αρχική » Πνευματικό Υλικό » Στον Απόστολο Θωμά - Αγίου Ιωάννου Χρυσοστόμου

Στον Απόστολο Θωμά - Αγίου Ιωάννου Χρυσοστόμου

Ερχομαι να καταβάλλω χωρίς άλλο την οφειλή μου. Γιατί κι αν είμαι φτωχός όμως θέλω να αποσπώ βίαια την ευγνωμοσύνη σας. Έδωσα την υπόσχεση να σάς φανερώσω την απιστία του Θωμά και τώρα έρχομαι να την εκπληρώσω. Τις πρώτες οφειλές πρώτα βιάζομαι να εξοφλώ, για να μη με πνίξουν οι τόκοι που μαζεύονται. Συνεργαστήτε και σεις στην καταβολή του χρέους μου και ικετεύετε το Θωμά, να βάλει στα χείλη μου το άγιο χέρι του, που άγγιξε την πλευρά του Κυρίου, να νευρώση τη γλώσσα μου, για να σάς εξηγήση όσα ποθήτε. Κι εγώ παίρνοντας θάρρος από τις πρεσβείες του αποστόλου και μάρτυρα Θωμά διαλαλώ την πρώτη του απιστία και την ύστερη ομολογία, που είναι της Εκκλησίας κρηπίδα και θεμέλιο.

Όταν μπήκε ο Χριστός στους μαθητάς του, ενώ οι πόρτες ήσαν κλεισμένες και βγήκε πάλι με τον ίδιο τρόπο, ο Θωμάς έλειπε μονάχα. Ήταν κι αυτό έργο της θείας οικονομίας. Η απομάκρυνση του μαθητού να προξενήση περισσότερη ασφάλεια και βεβαιότητα. Γιατί αν ήταν μαζί ο Θωμάς, δε θα είχε βέβαια αμφιβολία· κι αν δεν είχε αμφιβολία, δεν θα ζητούσε μ' επιμονή· και αν δεν ζητούσε, δε θα ψηλαφούσε· αν όμως δεν ψηλαφούσε, δε θα ωμολογούσε τον Κύριο και Θεό κι αν δεν ωμολογούσε Κύριο και Θεό, το Χριστό, δε θα είχαμε εμείς διδαχθή να τον δοξολογούμε μ' αυτόν τον τρόπο.

Ωστε με την απιστία του ο Θωμάς μας ποδηγέτησε προς την αλήθεια και όταν ήρθε ύστερα σταθεροποίησε την πίστη μας.

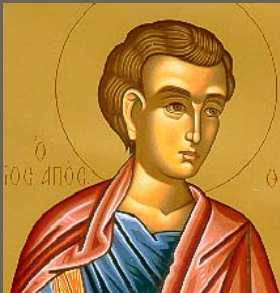
Έλεγαν λοιπόν οι μαθηταί στο Θωμά όταν ήρθε:

«Έχομε δει τον Κύριο, έχομε δει αυτόν που είπε· εγώ είμαι το φως του κόσμου· έχομε δει αυτόν που είπε εγώ είμαι η ανάσταση και η ζωή και η αλήθεια· και βρήκαμε την αλήθεια των λόγων να λάμπη μέσα στα πράγματα. Έχομε δει αυτόν που είπε· σε τρεις ημέρες σηκώνομαι, κι αφού είδαμε με τα μάτια μας την ανάσταση προσκυνήσαμε αυτόν που αναστήθηκε. Τον ακούσαμε να μας λέη «ειρήνη σ' εσάς», κι αλλάξαμε το σκοτισμό της λύπης σε γαλήνια χαρά. Είδαμε τα χέρια του που δέχτηκαν τις αιχμές των καρφιών, είδαμε τα χέρια που κατηγορούν τη λύσσα των θεομάχων σκυλιών, είδαμε τα χέρια που ύψαναν την αφθαρσία μας. Είδαμε και την πλευρά που κραυγάζει καθαρώτερα από κάθε κήρυκα την καλωσύνη του πληγωμένου. Είδαμε την ίδια την πλευρά, που οι άγγελοι υμνούν και οι πιστοί σέβονται και οι δαίμονες τρέμουν.

Δεχτήκαμε και τη θεϊκή πνοή από το θεϊκό στόμα του, φύσημα πνευματικό, φύσημα που σκορπίζει κάθε χάρη. Ο εξουσιαστής έδωσε και σ εμάς εξουσία να συγχωρούμε τα σφάλματα. Αποκτήσαμε το δικαίωμα να κρίνουμε τους αμαρτωλούς, αφού μάς έδωσε τέτοια εντολή: Αν αφήσετε τις αμαρτίες μερικών, αφήνονται· αν μερικών τις κρατήσετε, κρατούνται.

Τέτοια βαθειά χαρά πήραμε απ' το Σωτήρα, τέτοια δώρα απολαύσαμε. Αδύνατο να μην πλουτίσωμε, αφού μας έτυχε τέτοιος Κύριος. Έμεινε φτωχός μόνο αυτός που δε βρέθηκε μαζί μας».

Κι ο Θωμάς τι τους είπε;

«Έχετε δει τον Κύριο; Καλά. Αυτόν που είδατε λοιπόν να τον σέβεστε πιο πολύ. Αυτόν που παρατηρήσατε, να τον κηρύττετε αδιάκοπα. Εγώ όμως, αν δε δω μέσα στις παλάμες του τα ίχνη των καρφιών και δε βάλω το δάχτυλό μου στο σημάδι απ' τα καρφία και δε βάλω το χέρι μου στην πλευρά του, δε θα πιστέψω. Κι εσείς δε θα πιστεύατε, αν δεν βλέπατε πρώτα· έτσι κι εγώ αν δεν ιδώ δε θα πιστέψω».

Μείνε, Θωμά, σταθερός στον πόθο σου αυτόν, μείνε σταθερός με επιμονή, για να δης εσύ και να βεβαιωθής η ψυχή μου. Μείνε σταθερός, ζητώντας αυτόν που είπε, «Ζητάτε και θα βρήτε». Μην προσπεράσης απλώς, ερευνώντας, αν δεν εύρης το θησαυρό που ζητάς, χτύπα μ' επιμονή την πόρτα της

αναντίρρητης γνώσης, ώσπου να σου την ανοίξη αυτός που είπε «χτυπάτε και θα σάς ανοιχθεί».

Αγαπώ το διχασμό των λογισμών σου, γιατί κόβει κάθε διχασμό. Αγαπώ τη φιλομάθειά σου, γιατί κόβει σύρριζα κάθε φιλονεικία. Με χαρά ακούω πολλές φορές τα λόγια σου: «Αν δε δω στα χέρια του το σημάδι απ' τα καρφιά, δε θα πιστέψω». Γιατί συ απιστείς κι εγώ μαθαίνω να πιστεύω. Εσύ σκάβεις με το δικέλλι της γλώσσας το θείο σώμα, κι εγώ θερίζω άκοπα τον καρπό και τον μαζεύω για μένα. «Αν δεν ιδώ μ' αυτά μου τα μάτια μέσα στ' άγια του χέρια, τα' αυλάκια που σαν με αλέτρι χάραξαν οι ασεβείς, με κανένα τρόπο δε θα συμφωνήσω με τα λόγια σου. Αν δε βάλω αυτό μου το δάχτυλο στις λακκούβες των καρφιών, δε θα δεχτώ το καλό μήνυμά σου. Αν δεν κρατήσω μ' αυτό μου το χέρι την πλευρά εκείνη, που ανύποπτη μαρτυρεί την ανάσταση, δεν μπορώ να πιστέψω τη γνώμη σου.

Γιατί κάθε λόγος είναι ισχυρός και βέβαιος, αν δεχτή τη συνηγορία όλων των πραγμάτων· και κάθε λόγος που δεν έχει τη μαρτυρία των έργων είναι χωρίς σημασία και από το στόμα στον αέρα χάνεται. **Θα κηρύξω στους ανθρώπους τα θαύματα του Δασκάλου. Πώς λοιπόν με τα λόγια να πω αυτά που δεν αντιλήφθηκα με τα μάτια μου; Πώς θα κάνω τους άπιστους να πιστέψουν, αυτά που μήτε εγώ δεν τάχω παρακολουθήσει; Να πω στους Ιουδαίους και στους Έλληνες ότι έχω δει τον Κύριό μου να τον σταυρώνουν. Δεν τον είδα όμως να έχει αναστηθή αλλά μόνο άκουσα. Και ποιος δεν θα περιπαίξει τα λόγια μου; Ποιος δε θα δείξει περιφρόνηση στο κήρυγμά μου; Άλλο πράγμα είναι ν' ακούσης κάτι και άλλο να το δης, άλλο πράγμα είναι η αφήγηση λόγων κι άλλο η θέα και η εμπειρία των πραγμάτων».**

Έτσι επειδή ο Θωμάς είχε αμφίβολη γνώση, σε οχτώ μέρες ο Δεσπότης Ξαναήρθε πάλι στους μαθητάς του που ήταν συγκεντρωμένοι όλοι μαζί. Άφησε πρώτα να κατηχηθή ο Θωμάς από τους συμμαθητάς του στις ενδιάμεσες μέρες. Παραχώρησε να φλογιστή από τη δίψα να τον αντικρύσει. Κι όταν η ψυχή του άναψε από τον σφοδρό πόθο της θέας του, τότε στην ώρα πάνω ο ποθητός βρήκε αυτόν, που τον ποθούσε.

Όμοια, όπως και πρώτα, με κλεισμένες τις πόρτες το έκανε αυτό και Ξανά, όπως και πρώτα, τους είπε· «ειρήνη σ' εσάς», για να ταυτιστή το πράγμα με το θαύμα και για να βεβαιώσω το λόγο τών αποστόλων και για να παραστήση την ακρίβεια του δεύτερου ερχομού του. Έπειτα είπε στο Θωμά: **«Βάλε το δάχτυλό σου εδώ και ιδές τα χέρια μου».**

Τι ύψος απέραντης φιλανθρωπίας! Τι πέλαιος αμέτρητης συγκαταβάσεως! Δεν περίμενε την προσέλευση του μαθητού, δεν περίμενε να πλησιάση αυτός που είχε ανάγκη, να παρακαλέση και να επιτύχη ό,τι ήθελε. Μήτε για λίγο δεν τον στέρησε από την επιθυμία, αλλά ο ίδιος ο αγαπημένος αυτόν που τον αγαπούσε με τη βία τραβούσε κοντά του, ο ίδιος έσυρε στην πληγή το δάχτυλο εκείνου που είχε τον πόθο, ο ίδιος με τη δεσποτική γλώσσα του, τράβηξε το δουλικό χέρι λέγοντας σ' αυτόν: **«Βάλε το δάχτυλό σου εδώ και ιδές τα χέρια μου».**

«Άκουσα, Θωμά, απών σαν άνθρωπος αλλά παρών σαν Θεός, ό,τι είπες στους αδελφούς σου. Ήμουν κοντά σου με τη θεϊκότητά μου και χώρια σου με την ανθρωπινή φύση μου. Θέλεις να σου υπενθυμίσω τα λόγια που είπες προηγουμένως; Δεν είπες, αν δε δω μέσα στα χέρια του τα σημάδια των καρφιών και δε βάλω το δάχτυλό μου στα σημάδια των καρφιών και δε βάλω το χέρι μου στην πλευρά του, δε θα πιστέψω; Δε βγήκαν από τα χείλη σου τα λόγια αυτά; Τα λόγια αυτά δε ανταποκρίνονται στους λογισμούς σου; Γι' αυτό Ξαναήλθα· για να μην αμφιβάλλης. Γι' αυτό είμαι κοντά σου δεύτερη φορά, γι' αυτά που επιθυμείς έχω φτάσει και τώρα ήρθα για σένα, τον ένα, εγώ που για το χαμένο πρόβατο κατέβηκα από τους ουρανούς χωρίς εν τούτοις να τους αφήσω.

Μη διστάσης λοιπόν να μάθης ό,τι ποθείς, μην ντρέπεσαι να κοιτάξης καλά ό,τι θέλεις. Μην αποφύγης να βάλεις το δάχτυλό σου στα ίδια τα χέρια μου. Ανέχομαι και τα περιέργα δάχτυλα, όπως ανέχτηκα τα καρφιά. Υπομένω την περιέργεια του φίλου, όπως υπόμεινα την κακία των εχθρών. Με σταύρωσαν οι εχθροί μου και δεν αγανάκτησα και δε θα υποφέρω την δική σου εξέταση; Βάλε το δάχτυλό σου εδώ και ιδές τα χέρια μου, που τραυματίστηκαν για σάς, για να θεραπεύουν τα χτυπήματα των δικών σου ψυχών. Ιδές τα χέρια μου και συλλογίσου αν είμαι εκείνος που θεληματικά σταυρώθηκε ή κάποιος άλλος. Ιδές τα χέρια μου, που άφησα να διατηρούν τα σύμβολα της Εβραϊκής μανίας κι όταν με τη συνηθισμένη αναίδειά τους μου πουν οι Εβραίοι κατά την ημέρα της κρίσεως ότι εμείς Κύριε, δε σε σταυρώσαμε, τότε θα δείξω σ' αυτούς που με πολέμησαν, τα χέρια μου μ' αυτή τη μορφή και θα ντροπιάσω τους Εβραίους μόλις τ' αντικρύσουν.

Ιδές τα χέρια μου, και το αληθινό γεγονός της αναστάσεώς μου μη νομίσης πως είναι μία φαντασία. Κράτησε αυτά τα χέρια, σαν ομήρους για τον Ξαναγεννημό σου. Κράτησε αυτά τα χέρια, σαν ενέχυρα για την αναστάσή σου μέσα από τον τάφο. Κράτησε αυτά τα χέρια, σαν άγκυρα που έπεσε στο βυθό του Άδη. Καμμία χειμωνιά της ζωής μη φοβηθής, καμμία ζάλη του κόσμου ας μη σε ζαλίση. Μη φοβηθής το φύσημα των αντιθέτων ανέμων, ας μη σε ανησυχήσουν οι καταιγίδες κι οι σκόπελοι της θάλασσας των εχθρών. Πέρανε με θάρρος το πέλαιος της ζωής, ταξίδευε κρατώντας την άγκυρα του πνεύματος, ταξίδευε έχοντας μπροστά σου σαν λιμάνι τον ουρανό. Ταξίδευε και να φοβάσαι μόνο της αρνήσεώς μου το ναυάγιο. Περιέγλα το θάνατο σα νεκρό, περίπαιζε τη φθορά σαν ανίσχυρη. Αποδέχου για χάρη μου το τέλος της ζωής σαν αρχή μιας πιο εσωτερικής ζωής και φέρε το χέρι σου και βάλτο στην πλευρά μου.

Αντλήσε με το χέρι σου από τη βρύση αυτή της ζωής το νάμα που ποθείς, τη δίψα σου ανακούφισε. Φέρε το χέρι σου και βάλτο στην πλευρά μου. Βάλε το χέρι στο ιατρείο της πλάσης και βγάλε το φάρμακο της επιθυμίας σου. Δέχομαι άγγιγμα χεριού που μ' αγαπά εγώ που δέχτηκα την πληγή της λόγχης. Φέρε το χέρι σου και βάλτο στην πλευρά μου, για να μπορείς ν' αγωνίζεσαι γι' αυτήν, για να μπορείς ν' αποκριθής σ' αυτούς που πολεμούν την αλήθεια, ότι με είδες μετά την Ανάσταση και μ' αναγνώρισες και με ψηλάφησες προσεκτικά. Φέρε το χέρι σου και βάλτο στην πλευρά μου.

Για σένα την άφησα έτσι εγώ που θεράπευσα τα σώματα και τις ψυχές των άλλων. Πρόβλεψα σαν Θεός ότι θα θελήσης να τη δης έτσι και βλέποντας τ' αγνάρια του πάθους στην σάρκα μου θέλησα να θεραπεύσης το πάθος της ψυχής σου. Φέρε το χέρι σου, και βάλτο στην πλευρά μου που τη φύλαξα έτσι με κάποιο σκοπό: Όταν γυρίσω πάλι από τους ουρανούς και καθίσω σε θρόνο κριτής ζωντανών και νεκρών να ιδούν οι Εβραίοι κατάρματα τα έργα της κακίας τους και μόνοι τους ν' αυτοδικαστούν - και μη φανής άπιστος αλλά πιστός.

Κακό η απιστία, κάνει τον νου να βουλιάξη. Η πίστη τον αναρπάζει στον ουρανό. Η απιστία τυφλώνει την ψυχή. Η πίστη σκορπά το φως της στους λογισμούς. Η πίστη και τα αόρατα κατακάθαρα βλέπει, ο άπιστος είναι σ' άγνοια ολοκληρωτική. Μη γίνης άπιστος αλλά πιστός. Παραμέρισε το νέφος της απιστίας και κοίταξε τις καθαρές ακτίνες της πίστης. Γίνου μέσα σε όλους άξιος απόστολος της θεότητάς μου. Γίνου τέτοιος όπως πρέπει να είναι αυτός που με συνάντησε και είδε τέτοια όπως εσύ.

Όμοια με τους άλλους αποστόλους σε κάλεσα, όμοια μ' αυτούς σε τίμησα, όμοια μ' αυτούς οπλίσου. Όμοια μ' αυτούς είδες ό,τι είδαν, όμοια μ' αυτούς σε εμπιστεύθηκα σα φίλο, όλο μου το μυστήριο, όμοια μ' αυτούς κήρυξε τη δύναμή μου. Μην πεις πάλι, αφού με είδες μία φορά: «Αν δε δω πάλι στα χέρια του τα σημάδια των καρφιών δε θα πιστέψω».

Όσο είμαι μαζί σας άφησε ελεύθερη, όπως θέλεις, την περιέργειά σου. Όσο έχεις δίπλα σου το ουράνιο κλήμα όλα τα κλαδιά και τα σταφύλια του ερεύνησε. Θ' ανεβώ στους ουρανούς, απ' όπου ήρθα στη γη, θ' ανεβώ, όπου είμαι. Θ' ανεβώ με την ανθρώπινη φύση μου εκεί απ' όπου για χάρη σας κατέβηκα με τη θεία μου φύση. Θ' ανεβώ μ' αυτό μου το σώμα, αν και χωρίς αυτό ήρθα από κει κι έμεινα εκεί πέρα. Θ' ανεβώ στους κόλπους τους πατρικούς με τη δική σας φύση, αν και είμαι στους κόλπους του Πατέρα. Τελείωσα το έργο μου, για το οποίο έκανα αυτή την πορεία».

Αφού άγγιξε λοιπόν ο Θωμάς τα χέρια του Κυρίου και τη θεία πλευρά, γέμισε από δειλία και από χαρά μαζι βλέποντας αυτά που επιθύμησε και αμέσως ξεσπά σε ύμνο του Κυρίου κραυγάζοντας:

«Κύριέ μου και Θεέ μου. Συ είσαι ο Κύριος και ο Θεός. Συ είσαι ο άνθρωπος και ο φιλόανθρωπος. Συ είσαι ξενόφερτος και παράξενος γιατρός της πλάσης. Δεν κόβεις με το νυστέρι τα' άρρωστα μέλη, δεν καις με τη φωτιά τις πληγές, δεν μαζεύεις απ' τα βοτάνια την δύναμη των φαρμάκων σου, δε δένεις με ορατούς επιδέσμους τις πληγές που μας αφανίζουν. Διαθέτεις αόρατους επιδέσμους αγάπης, που αόρατα τονώνουν τα καταπονημένα μέλη. Έχεις λόγο που είναι πιο κοφτερός από το μαχαίρι. Έχεις λόγο πιο δυνατό απ τη φωτιά. Έχεις βλέμμα απ' το φάρμακο πιο απαλό. Σαν δημιουργός αγιάζεις χωρίς κόπο το δημιούργημά σου, σαν πλάστης χωρίς να κουραστής μεταπλάθεις τα πλάσματά σου.

Συ κατά το θέλημά σου τους λεπρούς καθάρισες, τους κουτσούς τους έκανες να τρέχουν, τους παράλυτους να σηκώνουν τα κρεβάτια τους, τους γεννημένους τυφλούς τους προστάζεις να πετάξουν με νίψιμο το σκοτάδι. Εξώρισες τους δαίμονες απ' τα δημιουργήματά σου, με θέλημά σου πιάστηκες απ' τους εχθρούς και απ τους Εβραίους, τα πάντα δέχτηκες για μένα στο σώμα σου. Ω Κύριε και Θεέ μου!».

«Αναγνώρισα τον Κύριό μου, αναγνώρισα τον αλιέα και φύλακά μου, αναγνώρισα το βασιλιά και Κύριό μου. Ω Κύριέ μου και Θεέ μου! Πιστεύω Κύριε στην οικονομία σου, πιστεύω στην συγκατάβασή σου, πιστεύω στην ανάληψη από μέρους σου της φροντίδας μου, πιστεύω στον προσκυνητό σου σταυρό, πιστεύω στα παθήματα της σάρκας σου, πιστεύω στον τριήμερο θάνατό σου, πιστεύω στην ανάστασή σου.

Λοιπόν δεν έχω πια περιέργεια. Πιστεύω, δεν κάνω πια έλεγχο. Πιστεύω, δεν στήνω πια τη ζυγαριά του νου. Πιστεύω, δεν έχω πια περιέργεια. Πιστεύω στα μάτια μου και στα χέρια μου. Με δίδαξαν αυτά που είδα να μην κάνω έλεγχο. Ψηλάφησα κι έμαθα να προσκυνώ, όχι να φιλονικώ. Ένα Κύριο και Θεό γνωρίζω, τον Κύριό μου Χριστό.

Ας είναι δεδοξασμένος και δυνατός στους αιώνες».

καρυφή

Από την εορτή των Εισοδίων της Θεοτόκου στον Ι. Μητροπολιτικό Ναό - Δείτε περισσότερες φωτογραφίες

υλοποίηση